

خورشید

وَالشَّمْسُ وَضُحَاهَا (۱) وَالْقَمَرِ إِذَا تَلَّهَا (۲) وَالنَّهَارِ إِذَا جَلَّهَا (۳) وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَاهَا (۴) سوره شمس

« سوگند به خورشید و پرتو آن - و به ماه وقتیکه آنرا بازتاب می دهد - و به روز وقتیکه آنرا متجلی می کند - و به شب وقتیکه آنرا می پوشاند»

نکته آیات: روز پرتو خورشید را متجلی می کند و شب آنرا می پوشاند:

تصویری که می بینیم تصویر کره زمین است که از فضا گرفته شده است. چنانکه می بینیم فضا در اصل سیاه و تاریک است، هر چند نور و پرتو خورشید در فضا وجود دارد اما متجلی نیست، ولی آن بخشی از زمین که روبروی خورشید قرار دارد و روز نامیده می شود آن را متجلی می کند. که ارتفاع آن حدوداً 100 کیلومتر از جو است. و با چرخش زمین و رفتن روز بجای شب، شب آن بخش متجلی پرتو خورشید را می پوشاند.

حرکت خورشید

وَالشَّمْسُ تَجْرِي لِمُسْتَقَرٍّ لَهَا ذَلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ (۳۸) یس

«و خورشید در قرارگاه خود در حرکت است!»

نکته آیه: خورشید در قرار گاه خود در حرکت است:

واژه «مُستقر» به معنی: جای ثابت و مشخصی است که شیئی یا فرد در آن است ضمن اینکه به اینطرف و آنطرف نیز رفت و آمد می کند. خورشید همانطور که آیه توصیف می کند در «مستقر» خود در حرکت است.

«مستقر» آن مرکز منظومه شمسی است که جای ثابت و مشخص آن است. و حرکت آن از جمله حرکت آن بدور خود است که هر 27 تا 28 روز یک دور است و حرکت دیگر آن حرکت در مداری در کهکشانش راه شیری است که با سرعت 900000 کیلومتر در ساعت در آن در حرکت است و 225 یا 250 میلیون سال طول می دهد تا آن را طی کند و کل منظومه شمسی را نیز با خود دارد. بنابر محاسباتی که فعلاً وجود دارد خورشید تا کنون 18 دور در مدار خود دور زده است.

(بنابر علم نجوم عصر پیامبر: زمین مرکز جهان بود و خورشید و سیارات بدور آن می چرخیدند. این تئوری تا سال 1543 بقوت خود باقی بود. ولی قرآن خورشید را در «مستقر» خود (که مرکز منظومه شمسی باشد) در حرکت بیان کرده است).

نوع کار خورشید و شراره های آن

وَجَعَلْنَا سِرَاجًا وَهَاجًا (۱۳) نبا

« و چراغ (خورشید) روشنگری با شراره های بزرگ قرار دادیم».

نکات آیه:

1- خورشید بمثابة چراغ می ماند:

تشبیه خورشید به چراغ به این معنی است که خورشید سوختی را می سوزاند و نور و گرما میدهد. خورشید از عنصر هیدروژن و هلیوم تشکیل شده. به دلیل دمای بسیار زیاد درون آن، پیوسته بخشی از هیدروژن می سوزد و به هلیوم تبدیل می شود و مقادیر زیادی نیز انرژی مانند گرما و نور و تشعشعات آزاد می کند. و به این ترتیب بمثابة چراغ می ماند.

2- خورشید پیوسته شراره دارد:

سطح خورشید نیز همانگونه که قرآن آن را توصیف نموده، از جمله به شکلی که در تصویر می بینیم شراره های بزرگ دارد.

(در رابطه با سرنوشت خورشید در مبحث قیامت صحبت شده است).

ماه

خورشید و ماه در تناسب می باشند

الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ يَحْسَبَانِ (۵)

خورشید و ماه بر حسابی [روان] اند (۵) الرحمن

چه حسابی میان ماه و خورشید وجود دارد؟

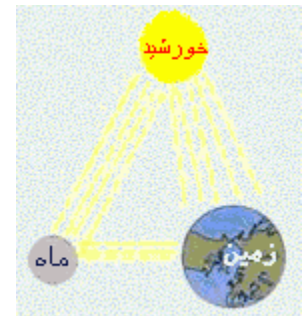
قطر خورشید 1400000 کیلومتر است قطر ماه 3500 کیلومتر. فاصله خورشید تا زمین 150000000 کیلومتر است. و یکی از فاصله های متوسط ماه تا زمین 375000 کیلومتر است.

تناسبی که میان آنها وجود دارد این است که: قطر خورشید 400 بار از قطر ماه بزرگ تر است و 400 بار نیز از ماه دورتر است! به این خاطر تقریباً به یک اندازه به نظر می آیند و در خسوف کامل تقریباً بر هم منطبق می شوند.

نور خورشید نور اصلی و نور ماه بازتابی است

هُوَ الَّذِي جَعَلَ الشَّمْسَ ضِيَاءً وَالْقَمَرَ نُورًا وَقَدَرَهُ مَنَازِلَ لِيَتَعَلَّمُوا عَدَدَ السِّنِينَ وَالْحِسَابَ مَا خَلَقَ اللَّهُ ذَلِكَ إِلَّا بِالْحَقِّ يُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ (۵)

اوست کسی که خورشید را روشنایی بخشید و ماه را تابان کرد و برای آن منزلهایی معین کرد تا شماره سالها و حساب را بدانید خدا اینها را جز به حق نیافریده است نشانه‌ها[ی خود] را برای گروهی که می‌دانند به روشنی بیان می‌کند (۵)

«ضیاء و ضوء» درخشش و تابشی است که از خود شیئ ساطع می شود، مانند تابش و

درخشش چراغ و شمع. و «نور» روشنایی و تابشی است که از خود شیئ ساطع نمی شود بلکه بازتاب تابش ضیاء است. و اینکه آیه می گوید: خورشید «ضیاء» است و ماه «نور»، به این معنی است که تابش خورشید از خود آن است ولی تابش ماه از خود آن نیست بلکه بازتاب تابش خورشید است. (این موضوع در سوره نوح و به نقل از

حضرت نوح آمده. یعنی وی چند هزار سال پیش از میلاد حضرت مسیح به مردم گفته بوده که: تابش خورشید از خود آن و تابش ماه بازتاب تابش خورشید است. ولی مردم طبق معمول بوی می خندیده اند).

با تشکر از سایت [قرآن شناسی](http://www.quranology.com) به خاطر این مطلب

[/http://www.quranology.com](http://www.quranology.com)